

Mogu nam pomoći i ove riječi Chiare Lubich: „[...] Što znači klanjati se Bogu? Takav stav valja usmjeriti samo prema Njemu. Klanjati se Bogu znači reći Mu: 'Ti si sve, Ti si ono što jesi, a ja imam neizmjernu životnu povlasticu da to prepoznajem.' [...] Također znači [...]: 'Ja sam ništa.' Nemojmo to izgovarati samo riječima. Da bismo se klanjali Bogu, moramo poništiti sebe i dopustiti da On pobijedi u nama i u svijetu. [...] Ali, najsigurniji put da dođemo do životnog priznanja naše ništavnosti i Božje potpunosti je posve pozitivan. Da bismo poništili svoje misli, moramo razmišljati samo o Bogu i o njegovim mislima koje su nam objavljene u Evanđelju. Da bismo poništili svoju volju, moramo vršiti samo njegovu volju koja nam se otkriva u sadašnjem trenutku. Da bismo poništili svoje neuredne osjećaje, dovoljno je u srcu imati ljubav prema Njemu i ljubiti svoje bližnje, dijeleći s njima njihove strahove, boli, probleme i radosti. Ako smo uvijek u ljubavi, mi smo poništeni, a da to ni ne primjećujemo. A budući da živimo poništeni, svojim životom potvrđujemo Božju premoć, da je On sve, otvarajući se istinskom klanjanju Bogu.“⁴

„Na Istoku vidjesmo gdje izlazi zvijezda njegova pa mu se dođosmo pokloniti.“ Možemo prihvatiti zaključke kršćana s Bliskoga istoka: „Nakon što su susreli Spasitelja i zajedno mu se poklonili, Mudraci su se, opomenuti u snu, vratili u svoje zemlje drugim putem. Isto tako, zajedništvo koje dijelimo u zajedničkoj molitvi mora nas potaknuti da se novim putevima vratimo u svoj život, u naše crkve i u cijeli svijet. [...] Biti u službi evanđelja danas zahtijeva zauzetost u obrani ljudskog dostojanstva, osobito najsiromašnijih, najslabijih i odbačenih. [...] Novi put za crkve je put vidljivog jedinstva kojim kročimo žrtvujući se, hrabro, smjelo, kako bi nam, dan za danom, Bog bio sve u svemu (1Kor 15,28).“⁵

Letizia Magri

⁴ C. Lubich, *Riječ za život*, veljača 2005.

⁵ *Ibidem*.

Mogu nam pomoći i ove riječi Chiare Lubich: „[...] Što znači klanjati se Bogu? Takav stav valja usmjeriti samo prema Njemu. Klanjati se Bogu znači reći Mu: 'Ti si sve, Ti si ono što jesi, a ja imam neizmjernu životnu povlasticu da to prepoznajem.' [...] Također znači [...]: 'Ja sam ništa.' Nemojmo to izgovarati samo riječima. Da bismo se klanjali Bogu, moramo poništiti sebe i dopustiti da On pobijedi u nama i u svijetu. [...] Ali, najsigurniji put da dođemo do životnog priznanja naše ništavnosti i Božje potpunosti je posve pozitivan. Da bismo poništili svoje misli, moramo razmišljati samo o Bogu i o njegovim mislima koje su nam objavljene u Evanđelju. Da bismo poništili svoju volju, moramo vršiti samo njegovu volju koja nam se otkriva u sadašnjem trenutku. Da bismo poništili svoje neuredne osjećaje, dovoljno je u srcu imati ljubav prema Njemu i ljubiti svoje bližnje, dijeleći s njima njihove strahove, boli, probleme i radosti. Ako smo uvijek u ljubavi, mi smo poništeni, a da to ni ne primjećujemo. A budući da živimo poništeni, svojim životom potvrđujemo Božju premoć, da je On sve, otvarajući se istinskom klanjanju Bogu.“⁴

„Na Istoku vidjesmo gdje izlazi zvijezda njegova pa mu se dođosmo pokloniti.“ Možemo prihvatiti zaključke kršćana s Bliskoga istoka: „Nakon što su susreli Spasitelja i zajedno mu se poklonili, Mudraci su se, opomenuti u snu, vratili u svoje zemlje drugim putem. Isto tako, zajedništvo koje dijelimo u zajedničkoj molitvi mora nas potaknuti da se novim putevima vratimo u svoj život, u naše crkve i u cijeli svijet. [...] Biti u službi evanđelja danas zahtijeva zauzetost u obrani ljudskog dostojanstva, osobito najsiromašnijih, najslabijih i odbačenih. [...] Novi put za crkve je put vidljivog jedinstva kojim kročimo žrtvujući se, hrabro, smjelo, kako bi nam, dan za danom, Bog bio sve u svemu (1Kor 15,28).“⁵

Letizia Magri

⁴ C. Lubich, *Riječ za život*, veljača 2005.

⁵ *Ibidem*.